

วัยกับการเมือง

นำเสนอเมื่อ : 7 มี.ค. 2552

วัยรุ่นกับการเมืองไทยยุคไอที ครัวตัว

ในช่วงปี พ.ศ.2543 นั้น มีการเลือกตั้งกันหลายครั้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายปี 2543 กับต้นปี 2544 ที่มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือ ส.ส. ไม่ว่าจะเป็นพรรคการเมืองเก่า พรรคใหม่ พรรคเล็ก พรรคใหญ่ พรรคคนจน หรือพรรคมหาเศรษฐี ต่างระดมกลยุทธ์สารพัดเพื่อชัยชนะในการเลือกตั้ง จนบางครั้งผมยังอดแปลกใจไม่ได้ว่าเหตุใดประเทศไทยถึงได้พัฒนาလာขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่มีคนดี คนเก่ง คนที่เสียสละ

จำนวนมากที่ต่างแย่งอาสากที่จะเข้ามาพัฒนาประเทศชาติชนิดที่ว่าหายใจเข้าเป็นการทำเพื่อประเทศชาติ หายใจออกเป็นการทำเพื่อประชาชน มานานแสนนานทุกยุคทุกสมัยที่มีการหาเสียงเลือกตั้ง

แต่แล้วก็ทำใจและยอมรับว่าทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนเลว

ดังนั้นการหาเสียงและการเสนอนโยบายหาเสียงนั้นเป็นเพียงลมปากที่คนกลุ่มหนึ่งผายออกมาเพื่อขอคะแนนเสียง ในการก้าวสู่อำนาจเท่านั้น

(มีคนกล่าวแบบติดตลกกว่าที่ประเทศแอฟริกาเวลาเลือกตั้งเราเอาคนที่ได้เครื่องหมายกากบาทเยอะ ๆ

เขามาเป็นผู้แทน เวลาเป็นผู้บริหารเลยทำแต่สิ่งผิด ๆ

ต้องเปลี่ยนจากเครื่องหมายกากบาทมาเป็นเครื่องหมายถูกแทน เพื่อว่าจะได้ทำอะไรที่ถูกต้องมากขึ้น)

ในยุคไอทีนี้ พรรคการเมืองต่าง ๆ

มีการเริ่มนำเทคโนโลยีสารสนเทศและอุปกรณ์ไฮเทคมาใช้ในการหาเสียงและสร้างภาพลักษณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรณรงค์หาเสียงโดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ตกลายเป็นอีกสิ่งที่จะขาดเสียไม่ได้ เพราะเป็นสื่อการประชาสัมพันธ์ที่ประหยัดและสร้างภาพให้พรรคดูมีความทันสมัย

ทันกับการเปลี่ยนแปลงกับกระแสโลกาภิวัตน์

พรรคการเมืองได้เริ่มให้ความสำคัญกับกลุ่มของวัยรุ่นมากขึ้น

หลังจากกฎหมายรัฐธรรมนูญได้อนุญาตให้คนไทยที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปสามารถลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้ พรรคการเมืองหลายพรรคได้มีการนำคนวัยหนุ่มสาวมาเปิดตัวในฐานะตัวแทนพรรคและผลักดันกระแสดนตรีใหม่ เพื่อสร้างฐานเสียงในกลุ่มของวัยรุ่นและผู้ที่ยึดมั่นในพลังความคิดของความเป็นหนุ่มสาวว่าจะทำงานโดยไม่มีเรื่องราวของผลประโยชน์หรือสิ่งใดแอบแฝง

และพรรคการเมืองพยายามสร้างคะแนนเสียงจากกลุ่มวัยรุ่นนี้ด้วยวิธีการแข่งขันในการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กรุงเทพมหานครในช่วงกลางปี 2543 ที่บรรดาผู้ลงสมัครหลายคนต่างพยายามลดอายุ ลดวัย และสังขาร มาแสดงท่าทีที่เข้าใจและเอาอกเอาใจกลุ่มวัยรุ่นเข้าใจที่เขินเตอร์พอยต์กันมากเป็นพิเศษ

ในส่วนของผู้วัยรุ่นที่เริ่มมีส่วนร่วมกับการเมืองมากขึ้นนั้นก็มีความสนใจเรื่องของการเมืองมากขึ้นด้วย มีการจับกลุ่มสนทนากันตามห้องสนทนา (Chat Room) มีการนำเสนอความคิดเห็นตามกระดานข่าว (Web Board) แม้ว่าภาพที่มองนั้นส่วนใหญ่จะเป็นภาพลบมากกว่าบวกก็ตาม แต่ก็นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่วัยรุ่นได้เรียนรู้ถึงปัญหาการเมืองไทย และหากวัยรุ่นได้รับการหล่อหลอมและสั่งสมประสบการณ์สำหรับแยกแยะสิ่งดีและไม่ดีออกจากกันได้แล้วย่อมส่งผลให้การพัฒนารูปแบบการเมืองไทยมีทิศทางที่ดีขึ้นในอนาคต การเบื่อ การไม่ยุ่งหรือไม่สนใจการเมืองไทยนั้นไม่ใช่วิถีที่แก้ปัญหา

กลับกลายเป็นช่องทางให้นักการเมืองที่ทุจริตดำเนินการได้ง่ายยิ่งขึ้น

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองของวัยรุ่นนับว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ในบางครั้งต้องพิจารณารูปแบบการเข้าร่วมกิจกรรมด้วย เพราะกิจกรรมบางอย่างนั้นอาจไม่เหมาะสมเช่นการเข้าร่วมประท้วงโดยใช้ความรุนแรง ซึ่งในความเห็นส่วนตัวของผมเองนั้นรู้สึกเป็นห่วงและไม่สนับสนุนเลยที่เห็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีหน้าที่ในการศึกษา แสวงหาความรู้ เพื่อการดำรงชีพและเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต เข้าร่วมในการประท้วงที่มีการใช้ความรุนแรง ไม่ใช่ว่าไม่ต้องการให้เยาวชนมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นหรือบทบาทในสังคม แต่เกรงว่าเยาวชนเหล่านั้นจะกลายเป็นเครื่องมือของบุคคลบางกลุ่ม เพราะเรื่องราวต่าง ๆ นั้น มักมีที่มาและที่ไปค่อนข้างซับซ้อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของผลประโยชน์ วัยรุ่นในยุคอินเทอร์เน็ทเฟื่องฟูและยุคที่มีภัยไกลตัวสารพัดจำเป็นต้องคิดและพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบมากยิ่งขึ้นก่อนตัดสินใจทำอะไรลงไป